

ZIELENREIZEN MET DE GIGOLO

Dit boek bevat:

- **De gigolo en de prinses** – blz. 5
- **De gigolo en de non** – blz. 65
- **De gigolo en de minister** – blz. 125
- **De gigolo en de lesbienne** – blz. 179
- **De gigolo en de manager** – blz. 235
- **De gigolo en de prostituee** – blz. 289
- **De gigolo en de weduwe** – blz. 341

Adri Brewer

ZIELENREIZEN MET DE GIGOLO

COLOFON

ZIELENREIZEN MET DE GIGOLO

© 2025 Adri Brewer

www.boekarie.nl

Uitgever : Boekarie Products

Uitgeefdienst : Bookmundo

ISBN : 9789403786599

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Adri Brewer

*De gigolo
en de prinses*

Kort verhaal

01

In de loge van mijn hotel laat ik mijn gedachten over mijn aanstaande cliënte nog eens door mijn hoofd gaan: Dymphna, prinses van Paronta, een dwergstaat aan de Adriatische Zee in de hiel van Italië, dochter van grootvorst Gregorio, de alleenheerser.

Naast het dossier dat ik van de agency al over haar heb ontvangen, heb ik haar natuurlijk ook op internet gegoogeld. Hoewel ze zich publiekelijk graag wat op de achtergrond houdt en heel weinig loslaat over haar persoonlijk leven, dissen de roddelbladen regelmatig nieuwtjes over haar op, die niet meer inhouden dan de bekende achterklap over koninklijke personen.

In de sensatiepers oogst ze regelmatig kritiek omdat ze haar bovenkleding altijd hoog gesloten houdt, waardoor ze als extreem preuts wordt afgeschilderd.

Wat mij verwondert, is dat de foto die met het dossier is meegestuurd een heel ander persoon toont. Daarover heb ik nog even telefonisch contact gehad met mijn agency, die mij de absolute garantie gaf dat de

afbeelding in het dossier van de prinses is. Daar ga ik dan maar van uit. In mijn beroep kom je wel vaker voor verrassingen te staan.

In samenspraak met haar vader heeft ze mijn begeleiding ingeroepen. Grootvorst Gregorio maakt zich ernstig zorgen over haar mentale gesteldheid, staat in het dossier. Ze wordt steeds meer ingetogen, soms zelfs wat somber en lijkt steeds minder behoefte te hebben aan sociale contacten. Van mij wordt verwacht om haar tijdens een incognito-bezoek aan Rome uit haar schulp te laten komen.

Precies half elf stopt er een limousine voor de deur. De chauffeur stapt uit en opent de deur voor zijn gast. Zoals ik wel verwachtte, is dat de prinses zoals ze op de foto in mijn dossier staat afgebeeld. Verder stapt er ook een dame uit, die naar mijn gevoel de grimeuse zal zijn. Een minuutje later stopt er achter de limo een kleine occasion. Na een kort onderhoud met de limo-chauffeur zet de berijder daarvan zijn oude autootje op de parkeerplaats. De prinses stapt met haar begeleiders naar binnen, al snel gevolgd door de bestuurder van de occasion.

Onmiddellijk loopt ze naar mij toe. Met een hartelijke glimlach reikt ze me de hand.

‘Noem me maar Meryl Carson. Zo heet ik als ik incognito ben. Ik presenteer me als een Amerikaanse toeriste.’

‘Werner Hirschfelder,’ stel ik me voor. ‘Het is een onnoemelijke eer om u de komende tien dagen te mogen begeleiden, hoogheid.’

‘Zullen we vanaf nu wat informeler tegen elkaar zijn?’ stelt ze joviaal voor. ‘Dat officiële gedoe hangt me mijlenver de keel uit.’

‘Afgesproken,’ antwoord ik.

Ze stelt haar begeleiders aan me voor. De dame heet Marjon – zij is de grimeuse, zoals ik al dacht. De man in dat tweedehands karretje is Carlo – haar persoonlijke bewaker. Hij loopt in zijn dagelijkse kloffie en je zou zeggen dat hij een sulletje is. Ik weet echter wel beter.

‘Ze hebben allebei een kamer op onze verdieping,’ legt ze uit. ‘Maar ze zullen ons niet tot last zijn.’

Ik stel me netjes aan hen voor.

‘Wat wil je?’ vraag ik. ‘Eerst hier nog een kopje koffie of een ander drankje, of zullen we direct de kamers gaan inspecteren?’

‘Laten we maar met dat laatste beginnen.’

Als op afroep, komt de piccolo naar ons toelopen en neemt zowel de koffer van de prinses, als die van Marjon in de hand.

‘Carlo moet zijn rugzakje kennelijk zelf naar boven sjouwen,’ lacht ze tegen haar bodyguard.

‘Verschil moet er wezen,’ antwoordt hij ad rem, daarbij aangevend dat hij behalve gorilla ook wel wat van een humorist in zich heeft.

02

Terwijl de lift ons naar de bovenste etage brengt, spreek ik met de prinses af dat ik haar 'Meryl' zal noemen, als ze eruitziet zoals nu, en met Dymphna aan zal spreken als ze weer naar prinses terug is getransformeerd. Ze vindt het een uitstekend idee.

Op onze verdieping aangekomen, wil ik natuurlijk direct onze kamers binnenlopen.

'Wacht even,' zegt Carlo. Zijn gezaghebbende stem laat geen twijfel over zijn beslistheid bestaan. 'Ik ga eerst naar binnen.'

'Dat hoort bij de procedure,' glimlacht Meryl, als reactie op mijn verbaasde gezicht. 'Gewoon een veiligheidscheck.' Ik begrijp direct de bedoeling. Dit in tegenstelling tot de piccolo, die zich zichtbaar afvraagt wat die bullebak in onze kamers te zoeken heeft. Omdat wij geen enkel bezwaar maken tegen deze handelwijze, zegt hij er ook maar niets van. Binnen een minuutje worden de kamers vrijgegeven en plaatst hij de koffer op het daarvoor bestemde tafeltje in de kamer van mijn gaste.

'Nog meer naar uw wens?' vraagt hij.

‘Nee hoor,’ antwoordt ze. ‘Help jij die overige twee personen maar verder.’

De deur wordt achter ons gesloten. Alleen de tussendeur tussen onze vertrekken blijft geopend.

‘Je hebt toch wel een spijkerbroek bij je?’

‘Ja, natuurlijk,’ antwoord ik joviaal.

‘Trek die dan maar gauw aan. Je ziet er inderdaad keurig uit met dat trendy kostuum, maar ik zie je liever wat informeler. Ik pak mijn koffer even uit. Daarna verruil ik dit tuttige mantelpakje ook voor iets vlotter.’

‘Prima hoor.’ Ik haal de kleding weer tevoorschijn, die ik vanmorgen vroeg al aanhad. Even ruik ik aan mijn T-shirt. Kan het er nog mee door? Ik twijfel en pak voor de zekerheid een ander. Het zou wat gênant zijn om gelijk al op je eerste date een zweterige lichaamsgeur bij je te hebben. Een ogenblik later zit ik in mijn vrijetijdskleding te wachten tot de prinses tevoorschijn komt. Ik heb nog niet de vrijpostigheid om zo maar haar vertrek binnen te lopen. Aan het geluid van hangers die uit haar kledingkast klinken, maak ik op dat ze nog steeds bezig is om de inhoud van haar koffer netjes op te bergen.

‘Lukt het?’ wil ik weten.

‘Ja hoor. Thuis ben ik gewend dat mijn personeel dat voor me doet, maar hier moet ik er zelf aan geloven. Daarom duurt het denk ik wat langer.’

‘Ik heb geen haast, hoor.’

‘O. Gelukkig!’

‘Of moet ik helpen?’

‘Ach welnee. Ik red het wel. Maar bedankt.’

Tien minuten later komt ze tevoorschijn. Ze heeft een spijkerbroek en sandalen aangetrokken. Een strak shirt accentueert haar slanke lichaam, maar ook als Meryl laat ze absoluut niets van haar hals zien.

‘Je zou een luchtig hemdje meer passend gevonden hebben,’ merkt ze op als ze ziet dat ik ernaar kijk. ‘Ik leg het je nog wel uit.’

‘Dat is uitstekend. Maar natuurlijk mag je zelf wel uitmaken, wat je aantrekt. Daarover hoef je niets aan mij uit te leggen.’

Door mijn ervaring zie ik achter haar joviale glimlach een spoor van verdriet en opnieuw verwonder ik me over het mysterie dat veel van mijn cliënten met zich meedragen. Het bijzondere is, dat ze hun geheim doorgaans wel met mij willen delen. Door de regels heen hoor ik dan meestal de soms wanhopige vraag om hen ermee verder te helpen.

Het vertrouwen dat zij mij gunnen – en wat ik nooit zal beschamen – maakt mijn beroep zo mooi en eervol. Welk raadsel houdt de prinses onder haar kleding verborgen?

‘Wat stel je voor om vandaag te gaan doen?’ probeer ik een plan met haar te maken. ‘Natuurlijk wil ik je als een gids bij de hand nemen en leuke bezienswaardigheden laten zien. Maar jij geeft mij de indruk dat je zelf wel goede ideeën hebt.’

‘Je hebt gelijk,’ beaamt ze. ‘Ik ben echt geen meelopertje. We kunnen in de komende tijd best wel af en toe naar de stad gaan, maar vandaag zou ik eerst op het terras hier wat met je willen drinken en na de lunch een stevige wandeling maken in een rustige omgeving. Wat denk je: zou er hier in de buurt een natuurgebiedje of iets dergelijks zijn?’

‘Dat zal vast wel. Kom, we gaan naar beneden.’

Als we langs Carlo’s kamer lopen, klopt ze twee keer achter elkaar op zijn deur.

‘Dat is voor hem een teken, dat we ervandoor gaan,’ legt ze uit. ‘Hij komt zo achter ons aan.’

We zoeken een schaduwrijk plaatsje op het terras. Al heel gauw komt er een kelner op ons af.

‘Kan ik een bestelling opnemen of wilt u nog even wachten?’

Meryl kijkt me even onzeker aan.

‘Wat wil jij?’

De zelfverzekerdheid, die ik zojuist nog bij haar dacht te constateren, blijkt wel zijn grenzen te hebben.

‘Ik heb graag een koffie,’ reageer ik alsof ik haar terughoudendheid niet opmerk.

‘O, gelukkig,’ reageer ze weer spontaan. ‘Dan hoef ik niet direct aan een wijntje te beginnen. Ik heb graag een thee.’

‘Je zult mij niet erg vaak alcohol zien gebruiken,’ leg ik haar uit. ‘Dat hoort bij mijn taak om jou voor de volle honderd procent te vergezellen. Natuurlijk mag jij drinken wat je wilt. Het is jouw feestje.’

‘Ik ben ook niet zo’n liefhebber van alcohol, hoor. Op mijn werk moet ik regelmatig champagne drinken, dus ik ben blij dat ik dat in mijn vrije tijd niet hoef.’

De kelner komt eraan met onze bestelling. Aan het eind van het terras heeft Carlo een plaatsje gevonden. Ook hij doet zich tegoed aan een kop koffie. Het valt me op, dat de kelner wat verbaasd van Carlo naar ons kijkt.

Waarom zit die man niet bij zijn reisgezelschap? lijkt hij zich af te vragen.

‘We moeten even uitleggen, waarom Carlo op deze manier bij ons rondhangt, voordat ze achterdochtig worden,’ merk ik op. ‘Ga even mee naar de balie, dan leg ik het daar wel even uit.’

‘Je gaat mijn ware identiteit toch niet vertellen, hè?’ vraagt ze geschrokken.

‘Welnee. Je hoort het daar wel.’

We staan op en ik pak haar bij de hand. Hoewel ze licht bloost, trekt ze haar hand niet terug.

‘Mag ik de manager even spreken?’ vraag ik aan de receptionist. Hij telefoneert even.

‘Gaat u maar weer naar uw plaats. De manager komt er zo aan.’

Inderdaad zit de directeur binnen enkele minuten bij ons.

‘Wij hebben u wat uit te leggen over de mensen, die ons begeleiden,’ leg ik hem uit, terwijl ik subtiel naar Carlo wijs. ‘De man die daar zit, hoort bij ons. Ziet u, mijn vriendin komt uit een wat excentrieke, wereldvreemde familie. Haar ouders zijn heel schoorvoetend akkoord gegaan met onze relatie, toen ik mij als registeraccount aan hen voorstelde. Ze hadden er echter groot bezwaar tegen, dat ik hun dochter zou meenemen voor een mooie stedentrip naar Rome. Het kostte me lang praten, voordat ze inzagen dat een dergelijke reis voor Meryl juist erg goed zou zijn voor haar culturele ontwikkeling. Als uitdrukkelijke voorwaarde stelden ze wel dat haar broer Carlo met ons mee zou gaan. Daar konden wij niet onderuit. Gelukkig is Carlo niet zo wereldvreemd als zijn ouders. We hebben dus afgesproken dat hij met ons meegaat, maar wel redelijk ver uit de buurt blijft. Wel wil hij ons een beetje in de gaten houden, want zijn zus is niet voor niets aan zijn zorgen toevertrouwd. De dame die wij ook bij ons hebben, is zijn vriendin, maar daar zijn hun ouders niet van op de hoogte.’

Terwijl ik dit zo aan de manager vertel, verschijnt er een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Ik krijg de meest bijzondere mensen in mijn hotel,’ legt hij uit. ‘Bedankt dat u ons dit heeft uitgelegd. Ik zal het zo doorgeven aan het personeel.’

Als de manager weer weg is, giert Meryl het uit van de lach.

‘Wat kun jij fantastisch liegen, zeg! Mijn complimenten.’

Ik wenk even naar Carlo om mijn betoog aan hem te vertellen. Hij moet immers hetzelfde verhaal op kunnen dissen. Zonder zichtbare emotie hoort hij mij aan.

‘Ik zal mijn vriendin van de situatie op de hoogte stellen,’ reageert hij. Terwijl hij terug naar zijn plaats loopt, haalt hij zijn mobiel tevoorschijn.

03

We bestellen een lunch en ik vraag aan de ober of hier in de buurt een rustig natuurgebiedje is, waar we samen een ongestoorde wandeling kunnen maken.

‘Ongeveer vijf kilometer verderop is er een bos gelegen met wandelpaden en open plaatsen met bankjes om te rusten,’ zegt hij. ‘Met de bus gemakkelijk te bereiken.’

Als hij enige tijd later de lunch komt serveren, geeft hij ook nog eens het busnummer en de vertrektijden door.

‘Eén keer per uur maar?’ vraagt Meryl. ‘Dan moeten we ons eten binnen twintig minuten achter de kiezen hebben. Dat redden we nooit.’

‘Dan pakken we toch gewoon de volgende?’ stel ik voor. ‘We hebben tijd genoeg.’

‘O ja. Natuurlijk. Dat is waar.’ Dan als een soort verontschuldiging: ‘Ik ben ook altijd zo ongeduldig.’

‘Dat maakt niet uit, hoor,’ stel ik haar gerust. Gebruikmakend van haar verontschuldiging probeer ik een praatje aan te gaan over haar persoonlijkheid. ‘Heb je een idee, waarom dat is?’

‘Ach, zo zit mijn leven in elkaar. Op zich heb ik geen hectisch leven, maar áls er wat gebeuren moet, moet dat altijd in sneltreinvaart. Door de aard van mijn functie moet ik nogal eens een officieel bezoek afleggen aan bijvoorbeeld een ziekenhuis of een of ander landbouwkundig project. De voorbereiding gaat nog wel. Ik heb ruim de tijd om me te verdiepen in de betreffende onderwerpen. Ook het aankleden en opmaken voor het vertrek gaat doorgaans in alle rust. Maar op het moment dat de taxi voor komt rijden, zit ik in een rollercoaster. Bij aankomst krijg ik eerst een boeketje in mijn handen geduwd, wat ik de hele dag bij me moet houden. Dan word ik voorgesteld aan een heel comité, met daarbij de functie van ieder persoon. Ter verwelkoming word ik eerst voor een drankje uitgenodigd in een informele ruimte waar iedere gecommitteerde een “gezellig” praatje met mij aanknoopt. Je weet niet hoe saai het is om te moeten luisteren naar een of andere hoge piet die je geen biet interesseert. Dan sla je halsoverkop aan het bezichtigen. Je wordt door zo’n project heen geleid en iedere opzichter of zo’n soort medewerker legt het deel waaraan hij werkt aan mij uit. Ik toon mijn interesse, stel mijn vragen en luister naar de antwoorden. Maar voor ik echt met zo iemand ben uitgepraat, word ik door een soort ceremoniemeester aangezeten om door te lopen. Dan bedank ik de persoon die mij van alles heeft uitgelegd met een compliment en een handdruk en even verderop krijg ik hetzelfde gedoe weer te verduren. Aan het eind van de dag heb ik

nauwelijks wat opgestoken, ben ik bekap en dan heb ik je nog niet eens alles verteld.'

'En dat is dan je werk, neem ik aan?'

'Onder andere.'

'Ik begrijp dat je er af en toe horendol van wordt.'

We laten ons de lunch goed smaken. Als we die beëindigd hebben, duurt het inderdaad nog ruim drie kwartier voordat de bus komt.

'We kunnen natuurlijk ook een taxi bestellen,' stelt Meryl voor.

'Dat kan uiteraard altijd. Maar als je het gewone leven wilt leren kennen, dan zou ik je een busrit aanraden. Heb je trouwens wel eens in een bus gezeten?'

'Ja, natuurlijk. Op ons paleis hebben we er meerdere staan, waar we als familie regelmatig gebruik van maken.'

'Ik bedoel eigenlijk een lijnbus. Zo eentje die de bushaltes langsrijdt, de mensen in en uit laat stappen en dan weer verdergaat.'

'Eh, nee. Dat nog niet. Je hebt gelijk. Laten we dat maar doen. Dan ervaar ik dat ook eens een keer.'

'Nou, dat heb ik dan ook gehad,' merkt Meryl op als we verderop in de middag in het park uit de bus stappen. 'Dat was dus heel anders dan ik gewend was. Die stoelen alleen al. Wat zitten die hard en ongemakkelijk, zeg! Heel anders dan die stoffen zittingen die ik gewend ben.'

Zonder echt overleg, wandelen we direct een bospaadje tussen de bomen in.

‘We hadden nog geluk dat er maar weinig mensen in zaten,’ zeg ik. ‘Het is geen uitzondering dat alle stoelen bezet zijn en je dus moet blijven staan.’

Ze steekt gemoedelijk haar arm in de mijne.

‘Sorry dat ik daarnet zo foeterde op mijn werk, hoor. Ik krijg best wel vaak mooie opdrachten. Het is echt heel leuk als mensen zo enthousiast vertellen waar ze mee bezig zijn. Maar die strakke schema’s en zo. Je wordt er soms tureluurs van.’

‘Zo hard foeterde je niet, hoor. Het is heel normaal dat je er af en toe schoon genoeg van hebt. Dat overkomt iedereen weleens.’

‘Dank voor je begrip.’

‘Vertel nog eens wat meer over je leven als prinses?’ toon ik mijn belangstelling.

Ze lacht innemend.

‘Waar moet ik beginnen?’

‘Vanaf het moment dat je ‘s morgens je bed uit moet?’ stel ik vragend voor.

‘Dat lijkt me een goed startpunt. Om half zeven gaat mijn wekker altijd af. Veel te vroeg naar mijn zin, maar dat is bij meer mensen het geval. Ik blijf dan een half uurtje nasoezen. Rond een uur of zeven sta ik onder de douche en een kwartier later zit ik in mijn ochtendjas met mijn

ouders, mijn jongere broer en zusje aan het ontbijt. Zo willen mijn ouders dat, omdat dat het enige moment op de dag is waarop we als gezin bij elkaar kunnen zijn. Daarna heeft iedereen zo zijn eigen taken. Mijn jongere broer heeft af en toe wel verplichtingen, maar daarnaast studeert hij nog. Mijn jongste zusje zit nog helemaal op school en wordt nog zoveel mogelijk uit het publieke leven gehouden. Na het ontbijt is het tijd voor het overleg met mijn persoonlijk secretaris.'

Ik kijk haar verbaasd aan.

'Stel je daar maar niet te veel van voor, hoor. Zij is de vrouw die is ingehuurd om mij in de gaten te houden en die mij vertelt wat me die dag te wachten staat. Zij bepaalt wat voor kleren ik aan moet en ook regelt ze de toespraken die ik hier en daar moet houden.' Haar stem neemt een irritante toon aan. 'Ik ben blij dat ze er deze dagen niet bij is. Je wordt er niet goed van om dag in dag uit door datzelfde mens in de gaten gehouden te worden en van haar op je kop te krijgen als er weer eens iets buiten de etiquette om is gegaan. En daar stoor ik me de laatste tijd erg aan. Mijn hele leven is een aaneenschakeling van omgangsvormen en regeltjes.'

'En Carlo dan?'

Ze grinnikt.

'Daar heb je helemaal geen last van. Kijk eens om, dan zie je vast en zeker dat hij achter ons aanloopt.'

Inderdaad klopt dat.

‘Hij kijkt stom en doet alsof hij niks merkt. Maar houd hem in de gaten, want hij is zeker slim en houdt alles in de smiezen. Getraind als commando. Mochten wij in moeilijkheden raken, dan is hij in een mum van tijd bij ons. En zijn meest leuke eigenschap is dat hij zich verder nergens mee bemoeit.’

04

We praten en wandelen verder. Gaandeweg wordt ze steeds opener over haar leven. Ik ontdek dat ze best veel verdriet heeft van het altijd maar in de schijnwerpers moeten staan. Haar worden wel twee vrije dagen in de week gegund, maar zelfs dan heeft ze met allerlei beperkingen te maken. Zoals bijvoorbeeld eerst onherkenbaar gemaakt worden om zich vrij in de wereld te begeven.

‘Om echt met vrienden te genieten moet ik eerst omgetoverd worden in een ander. Ik kan nooit echt mezelf zijn.’

Ik luister naar haar. Regelmatig en subtiel laat ik haar merken dat ik haar begrijp en met haar meeleef. Ik leg mijn arm liefdevol om haar schouder en daarbij zorg ik ervoor dat ze dit gebaar als vanzelf ervaart. Ze heeft niet in de gaten dat ik dit doe op een uitgekiend moment, precies op het moment dat ze dit als een liefdevolle geste opvat en waardeert. Met een dankbare glimlach kijkt ze me aan.

‘Aan jou kun je heel wat vertellen,’ merkt ze op. Als respons legt ze haar arm om mijn middel. ‘Er schuilt een heel goede vriend in je.’

‘Dank je,’ antwoord ik oprecht. We zijn aangekomen bij een zeer kwetsbaar deel van mijn werk. Het tijdstip waarop vrouwen zich aan mij overgeven en van mij verlangd wordt dat ik hun de liefde geef waar zij zo intens naar verlangen. En dat betekent veel meer dan het opvoeren van een toneelstukje. Nee, met mijn hele ethische innerlijk verplicht ik me, om inderdaad met hart en ziel van mijn cliënte te houden.

We komen aan op een open plaats, begroeid met weelderig gras. Aan de rand ervan staan enkele bankjes.

‘Zullen we gaan zitten?’ stel ik voor. ‘We hebben al een stevige wandeling in de benen zitten.’

‘Prima idee,’ vindt ze. ‘Alhoewel ik nog niet moe ben, hoor. Ik heb een militaire opleiding gedaan en ben nu commandant van Paronta.’

‘Echt joh? Dat is de toch de hoogste militaire rang in jullie staat?’

‘Klopt,’ bevestigt ze. ‘Maar stel je er in mijn geval niet te veel van voor, hoor. Het is een ceremoniële functie, het werkelijke gezag ligt bij een van de ondercommandanten. Mijn taak is het voorop in de parade lopen als we op een of andere feestdag voor het vorstelijk paleis marcheren. Ik moet dan op het juiste moment de troepen tot staan brengen, een militair saluut aan mijn vader brengen en dan weer verder marcheren. Ook zou het mijn taak zijn om een medaille op te spelden bij een soldaat als die ergens een heldendaad verricht heeft. Maar ons leger verricht nooit heldendaden, dus ik heb dat nog nooit hoeven doen.’

Ze grinnikt wat cynisch.

‘Met onze honderd man zouden we toch nooit een oorlog winnen. Maar we zijn opgenomen in het leger van Italië. Daar heb ik ook mijn opleiding genoten.’

‘Was die opleiding wel echt in jouw geval? Of ook nep?’ wil ik weten.

‘Nee, die heb ik in werkelijkheid wel mee mogen maken. Daar ben ik blij om, want zo kon ik aantonen dat ik wel wat meer in mijn mars heb dan alleen maar een mooie prinses zijn. Maar ik vind het wel jammer, dat ik er eigenlijk niks mee mag doen. Zullen we op huis aan gaan? Dan zijn we ruim op tijd voor het diner.’

‘Dat is goed,’ antwoord ik, maar ik schrik als ik me realiseer dat ik in dit bos met al zijn wandelpaadjes de weg terug niet meer weet.

Ze ziet het en lacht hardop.

‘Maak je geen zorgen. In het leger heb ik ook geleerd om padvindertje te spelen. Loop maar mee, dan zijn we zo weer bij de bushalte.’ Ze pakt me joviaal bij de hand en trekt me spontaan een van de wandelpaadjes op.

Onderweg stopt ze. Ze keert zich naar me toe, legt haar armen om mijn schouders en kust me voorzichtig op de lippen.

‘Je bent een leuke vent,’ merkt ze terloops op en loopt weer verder. Ze kijkt op haar horloge. ‘Over een kwartier gaat de volgende bus. Als we flink doorlopen halen we die nog wel.’

Terug in het hotel, kleden we ons eerst even om.

‘De outfit, die je vanmorgen droeg, stond je best leuk. Heel netjes en toch ook casual. Heb je die combinatie zelf bedacht?’

‘Jawel hoor. Mijn kleding koop ik altijd in mijn eentje. Gelukkig heb ik er wel wat kijk op.’

‘Heel bijzonder,’ vindt ze. ‘Naar ik heb begrepen kunnen de meeste mannen zichzelf nauwelijks aankleden.’

Ik dank haar voor het compliment.

In onze kamers aangekomen, sluit ze de tussendeur. Voor mij is dat een teken dat ze nog wel degelijk enige reserves voor me heeft. Dat vind ik geen probleem – integendeel zelfs. Mijn ervaring is immers, dat vrouwen die zich heel snel in het lichamelijke contact storten, veel moeilijker benaderbaar zijn voor wat betreft het blootleggen van dieperliggende emoties.

Wanneer ze weer tevoorschijn komt, heb ik mijn kleding gewisseld. Natuurlijk net als zij. Ze draagt een leuk rokje, tot boven naar knieën maar ook weer niet té kort. Blote benen daaronder, want kennelijk vindt ze het te warm voor een panty. Daarboven een vlotte blouse, die tot aan haar nek is dichtgeknoopt.

‘Ga je mee?’

Hand in hand lopen we naar beneden.

‘Als we klaar zijn met het diner zal Marjon me eerst helemaal afschminken. Zullen we afspreken dat we daarna onze kamers niet meer uitkomen?’

Ik begrijp haar verzoek, maar ook zonder dat zou ik er zonder meer mee akkoord gaan. Zij bepaalt immers wat er gebeuren gaat.

We nemen plaats in een sfeervol restaurant. Bijna direct zien we Carlo met Marjon binnenkomen, die hun eigen plaatsje innemen. Het valt me op, dat ze hun tafeltje heel kien hebben uitgezocht. Op zo’n manier dat ze schijnbaar niets met ons te maken hebben, maar wel zo dat Carlo ons constant in de gaten kan houden.

‘Ze lijken echt een romantisch stelletje,’ giechelt Meryl. ‘Maar ja, dat is hun taak ook een beetje.’

De gerant brengt ons de wijnkaart.

‘Waar houd je het meest van?’ vraag ik. ‘Rode of witte wijn of misschien een mousserende?’

‘Mijn voorkeur gaat uit naar een rode. Zoek jij er eentje uit van de kaart?’

Op mijn gemak neem ik de kaart door. Ik kan kiezen uit een keur van excellente wijnen.

‘Dan stel ik een Cesanese del Piglio voor. Deze wijn komt uit de Lazio-regio, deze omgeving dus, heeft een volle smaak met aroma’s van rood fruit en kruiden.’

‘Dat lijkt me een goede keus,’ is ze het met me eens. ‘Zullen we een half liter bestellen voor ons tweeën?’

Ik wenk de gerant en bestel een karafje met een halve liter wijn.

Niet veel later heffen we het glas.

‘Op een mooie tijd met elkaar.’

Met een liefdevolle blik antwoordt ze: ‘Daar heb ik alle vertrouwen in.’

We maken onze keuze uit de menukaart en de volgende twee uur brengen we onder het genot van de heerlijkste gerechten een aangename tijd met mooie en intieme gesprekken met elkaar door. De klik die al was ontstaan, verdiept zich. Met steeds meer stralende ogen kijkt Meryl me aan.

05

‘Zullen we de koffie maar op de kamer drinken?’ stelt Meryl op het laatst voor. ‘Ik wil me eerst af laten schminken en daarna drinken we samen wel een Senseootje.’

We staan op en met een vriendelijke groet aan de kelner verlaten we het restaurant. Vanuit mijn ooghoek zie ik, dat ook Carlo en Marjon hun plaats verlaten.

Zodra we in onze suite zijn, wordt er al aan de deur geklopt. Het blijkt Marjon te zijn.

‘Afschminken?’

‘Graag,’ antwoordt Meryl. Tegen mij: ‘Neem even de tijd voor jezelf! Een half uurtje geduld, alstublieft.’

Die tijd heb ik wel. In overeenstemming met haar advies maak ik het me gemakkelijk. Ik trek mijn colbertje uit en ook doe ik mijn stropdas af.

In de kamer naast me, hoor ik de dames ontspannen met elkaar praten – een teken dat er een goed onderling vertrouwen tussen hen

bestaat. Het geluid van spetterend water maakt duidelijk dat Meryl een douche neemt. Even later komt ze mijn kamer binnen.

Mijn mond valt open en van verbazing kan ik geen woord uitbrengen. Mijn cliënt heeft een ware metamorfose ondergaan. Dit is niet Meryl, die voor me staat, maar inderdaad Dymphna, de prinses van Paronta.

Meryl was al een aantrekkelijke dame, maar ze valt in het niet bij Dymphna. Wat een schoonheid!

‘Hoogheid...’ stamel ik. Ik zou haar willen complimenteren met de prachtige fluwelen pyjama die ze aan heeft, maar ik kan er geen zinnige woorden voor vinden. De schaterende lach van de prinses laat alle spanning uit mijn lichaam vervloeien.

‘Ik ben nog dezelfde persoon als een uurtje geleden, hoor,’ stelt ze me opgewekt gerust. ‘Dankjewel, Marjon. Mocht ik je vanavond nog nodig hebben, dan app ik je wel. Voel je vrij om in het restaurant wat te gaan drinken.’

Met een vriendelijke hoofdknik sluit de grimeuse de deur.

‘Zal ik dan die Senseo zetten?’ stelt ze voor. ‘Dan doe ik ook eens wat.’

Op een bureaustoel gaat ze tegenover me zitten. De kopjes koffie zet ze op een bijzettafeltje naast ons neer.

‘Ben je wat van de schrik bekomen?’ grapt ze. Daarna uitdagend: ‘Het pas toch helemaal niet bij je beroep om je uit het veld te laten slaan door een mooie vrouw.’

‘Je hebt helemaal gelijk,’ bevestig ik. ‘Zo aangeslagen als daarnet, dat is me nog nooit overkomen.’

Ze legt haar handen op mijn knieën.

‘Het is voor mij de bevestiging dat je een integer mens bent.’

Dan zie ik haar stralende ogen wat vochtig worden.

‘Wat ik je nu ga vertellen en laten zien, komt niet verder dan deze kamer, hè?’

‘Absoluut. Mijn geheimhoudingsplicht weegt net zo zwaar als die van een arts, psycholoog, pastor. Het zou indruisen tegen mijn geweten en mijn beroepseer om die vertrouwelijkheid te schenden.’

‘Daar ging ik al van uit,’ glimlacht ze.

Dan, twijfelend en zichtbaar met veel zelfoverwinning, maakt ze het bovenste knoopje van haar pyjamajasje los, daarna de volgende. Vlak onder haar nek zie ik een rode vlek tevoorschijn komen. Een wijnvlek. Met schaamte kijkt ze me aan, alsof ze mijn reactie wil peilen.

‘Ga maar verder, hoor.’

De knoopjes gaan verder los. De vlek onder haar keel is niet eens zo erg groot, maar ter hoogte van haar borsten komt er nog een.

‘Mag ik eens goed kijken?’ vraag ik met een neutrale en professionele toon. ‘Trek je shirt maar even helemaal uit.’ Zonder gêne volgt ze

mijn aanwijzing. Voor haar prachtige bovenlichaam heb ik nu even geen belangstelling. Al mijn aandacht richt zich nu op de rode vlek die zich tussen haar borsten bevindt. Eigenlijk zijn het er twee en ze zijn – heel bijzonder – elkaars spiegelbeeld. Beide kant strekken zich uit tot ongeveer de helft van de binnenkanten van haar borsten. In het midden raken ze elkaar op een korte lijn.

‘Wat vind je ervan?’ vraagt ze. ‘Kun je je nu voorstellen, dat ik mijn kleding altijd tot boven toe gesloten houdt?’

‘Ik neem aan, dat je dit lelijk vindt?’ is mijn wedervraag.

‘Dat is toch zo?’

‘Hoe weet je dat dan?’

Nu moet ik wat grinniken om de onnozelheid, waarmee zij me aankijkt. Ze geeft geen antwoord.

Ik trek haar mee naar de spiegel in de badkamer en ga achter haar staan.

‘Zal ik eens vertellen wat ik zie?’ vraag ik. Zonder op antwoord te wachten ga ik verder. ‘Ik zie hier voor me een prachtige jonge vrouw, van wie de ogen die nu wat betraand zijn, heel vaak zo wonderlijk stralen. Het smoeltje, nu ontdaan van alle make-up, is een lust om naar te kijken. Dan je slanke, gave bovenlichaam, je borsten, die misschien wel iets aan de kleine kant zijn maar daardoor juist zo liefelijk en mooi. Heb ik gelijk of niet?’

‘Ja maar...’

‘Heb ik gelijk of niet? Meer wil ik niet van je horen.’

‘Jawel,’ klinkt het twijfelend.

‘Kijk dan nu eens naar je wijnvlekken. De huid op die plaats is mooi glad – helemaal niet ruw of verdikt. De kleur is lichtrood. Dit is toch mooi? Wie heeft in hemelsnaam bedacht dat dit lelijk zou zijn?’ We blijven nog enkele seconden naar haar spiegelbeeld staren. Dan zeg ik: ‘Laten we de koffie maar opdrinken, anders is ‘ie straks koud.’

Even later zitten we tegenover elkaar onze half-warme koffie op te drinken.

‘Je hebt een bijzonder manier van kijken,’ complimenteert ze me. ‘Zal ik maar een ander kopje koffie maken?’ gaat ze verder. ‘Dit lauwe spul is ook niet echt lekker meer.’

‘Goed idee,’ vind ik. ‘Er liggen ook nog ergens bonbons. Neem er daar ook maar voor ieder van ons eentje mee.’

‘Oké.’

Ze loopt echter niet naar het Senseo apparaat, maar naar de badkamer.

‘Nog even kijken, hoor...’

Voor het eerst in haar leven – vermoed ik – kijkt ze met een bewonderende blik naar haar eigen lichaam.’

‘Je hebt gelijk, zeg! Dit is helemaal niet zo gek. Alleen geloof ik niet dat ik me zo in mijn bikini aan het grote publiek durf te tonen. Kijk eens...

die twee grote vlekken tussen mijn borsten, hebben een beetje de vorm van een hart.'

'Dat klopt,' ben ik met haar eens. 'Dat was mij ook al opgevallen. Je hoeft er niet eens zoveel op aan te passen om het een perfect plaatje te laten zijn.'

'Echt niet?'

'Heb je een eyeliner bij de hand?'

'Natuurlijk.' Ze rommelt wat in haar tas. 'Alsjeblieft. Wat moet je ermee?'

'Let maar eens op.'

Met het stiftje teken ik om de wijnvlekken de vorm van een hart.

'Kijk nog eens in de spiegel. Je zou weinig extra kleur nodig hebben om het in de juiste vorm te krijgen.'

'Ja, maar hoe zou ik dat moeten doen? Marjon zou er vast wat leuks van kunnen maken, maar dat is me veel te veel gedoe. Zonder dat word ik al genoeg opgeverfd.'

'En een tatoeage?' vraag ik. 'Dan ben je er in één keer vanaf.'

Ze kijkt me verbluft aan.

'Jij zit echt vol met bijzondere ideeën,' zegt ze.

Lieftallig gaat ze voor me staan.

'Ik loop al een heel poosje in mijn blote bovenlijf,' zegt ze verleidelijk. 'En je bent ook nog voor iets anders ingehuurd.'

Met een sensuele tederheid, maakt ze de knoopjes van mijn overhemd los.

06

Midden in de nacht word ik wakker van het nachtlampje dat naast mij wordt aangestoken.

‘Even plassen,’ verontschuldigt Dymphna zich. Ze trekt gauw een kamerjas aan en gaat naar de badkamer. Het valt me op, dat ze ongebruikelijk lang in de badkamer blijft, nadat het toilet is doorgespoeld. Vermoedelijk bestudeert ze zichzelf weer in de spiegel. De tekening van het hart om haar wijnvlek heeft ze er gisteravond niet af willen halen - ze was er veel te veel verguld mee.

‘Morgenochtend wil ik een tatoeage laten zetten,’ zegt ze. ‘In het centrum van de stad is vast wel een of andere tatoeëerder vinden.’

Ik zit meteen rechtop in bed. Mijn cliënt staat op het punt om een onverantwoorde beslissing te nemen en het is mijn taak om haar voor te behoeden.

‘Weet je wel wat je zegt?’ vraag ik, meer confronterend dan mijn bedoeling is. Ik verontschuldig me direct: ‘Sorry, die scherpe toon komt omdat ik nog niet helemaal wakker ben.’

Ze kijkt me vertederd aan.

‘Zo vatte ik het niet op, hoor. Het klonk meer bezorgd.’

Ze laat de ochtendjas van zich afglijden en nestelt zich genoeglijk tegen me aan.

‘Er zitten voor jou geen consequenties aan, hoor. Van mijn ouders krijg ik ruim de vrijheid om te doen wat ik wil. Ik zit toch al genoeg aan de voorschriften van het hof vast, vinden ze. Als ze er al ruzie met mij om zouden maken, dan zullen ze jou nog niet kwalijk nemen dat je me niet hebt tegengehouden.’

‘Nee, dat is mijn punt ook niet. Wat ik bedoel is dat je nooit kunt weten met wat voor iemand je te maken krijgt, als je zomaar een willekeurige tattoo-shop binnenstapt. Alleen al op het punt van hygiëne bijvoorbeeld. Op een fikse huidontsteking met als gevolg een mislukte tatoeage zit je ook niet te wachten, neem ik aan.’

‘Daar heb je gelijk in,’ geeft ze toe. ‘Maar hoe vinden we dan een betrouwbaar iemand. Er is heel wat kennis over kundige vakmensen op het hof van mijn vader, maar een file met vakbekwame tatoeëerders krijgen ze ongetwijfeld niet op hun beeldscherm.’

‘Daar kan ik wel aankomen. Momentje, dan bel ik even naar mijn agency.’

‘Midden in de nacht? Kun je dat wel maken?’

‘Zeker wel. Ze vragen grote bedragen voor onze diensten en willen daarvoor altijd beschikbaar zijn. Ook midden in de nacht.’

Even later heb ik mijn bureau een de lijn en leg in enkele woorden uit wat ik nodig heb.

‘Ze sturen me zo een appje,’ vertel ik haar.

Door de kus, die ze me op de mond geeft, ervaar ik haar diepe genegenheid. Het liefdesspel van enkele uren geleden heeft ze tot in alle vezels van haar lichaam beleefd. Met een intense tevredenheid viel ze daarna als een blok in slaap.

Onze voorhoofden liggen tegen elkaar aan en met gepassioneerde genegenheid kroelen we in elkaars haren. Tot we daarin gestoord worden door het geluid van een binnenkomend appje.

Met een ongeduldig: ‘Kijk direct maar even,’ onderbreekt ze de liefkozingen.

‘We hebben geluk,’ zeg ik. ‘De meest bekende tattoo-artiest van Italië is in Rome te vinden. Naam en adres staan erbij. Ze vragen of ze een afspraak namens ons moeten maken.’

‘Direct akkoord,’ stemt ze ermee in. ‘Zou het morgenochtend al kunnen?’

‘Ik zal het vragen.’

Ik tik opnieuw een berichtje in, wat na ongeveer vijf minuten beantwoord wordt.

‘Om negen uur sta je met je cliënt ingepland,’ lees ik voor.

‘Dat gaat snel en ook nog eens midden in de nacht. Hoe krijgen ze dat voor elkaar?’

Ik grinnik.

‘Mijn agentschap werkt wereldwijd en heeft contacten in de hoogste kringen. Daarmee kunnen we verlangen dat onze ‘leveranciers’ 24 uur per dag voor ons klaar staan.’

‘Bijzonder, hoor.’

‘Kom,’ zeg ik, terwijl ik mijn mobiel weer uitschakel. ‘We moeten verder slapen, want morgen gaan we vroeg uit de veren en er staat ons waarschijnlijk een drukke dag te wachten.’

Het nachtlampje gaat uit. Er wordt een arm om me heen gelegd en een zacht lichaam tegen me aan geveild. Slechts na enkele seconden vertelt een rustige ademhaling me, dat mijn cliënte tevreden slaapt.

‘Kom op, joh. Opstaan!’ Enthousiast, bijna ruw, schudt Dymphna me wakker. ‘Ik ga alvast onder de douche. Straks hoor je Marjon wel kloppen. Die kun je zo binnenlaten.’

Ik hoor een waterstraal klateren, ook een klop op de deur.

‘Wat is zij enthousiast,’ merkt Marjon bijna beschuldigend op. ‘Zegunt me nauwelijks tijd om wakker te worden.’

‘Pak dan eerst maar even koffie. Dan ga ik nu ook mijn badkamer in.’

‘Komt goed. Dank je.’

Ik neem een lekker stortbad, scheer me en poets mijn tanden. Mijn deodorant vergeet ik niet. Vrouwen stellen immers prijs op een lekkere lichaamsgeur, weet ik.

‘Wat wil je dat ik aantrek?’ roep ik als klaar ben.

‘Gewoon wat casual. Marjon is Meryl weer tevoorschijn aan het halen.’ Ze zwijgt even en gaat dan verder: ‘Ik heb haar verteld wat we gaan doen. Ze wil graag mee, want het lijkt haar ontzettend boeiend. Vind je dat goed?’

‘Natuurlijk. Die beslissing is aan jou. Zullen we Carlo dan ook maar aan ons gezelschap toevoegen? Dan hoeft hij ook niet al die tijd stiekem achter ons aan te lopen.’

‘Mooi idee. Wat vind jij ervan, Marjon?’

‘Prima hoor, wat mij betreft.’

‘Maar hij moet in die tattoo-shop wel in de wachtkamer blijven, hoor. Ik vind het niet nodig dat hij mijn borsten te zien krijgt.’

Ik grinnik wat.

‘Hé, ben jij d’r ook weer,’ merk ik op als Dymphna als Meryl mijn kamer binnenloopt. ‘Je ziet er weer mooi charmant uit.’

We kloppen aan bij Carlo en leggen hem ons voorstel voor, waar hij direct mee instemt.

‘Maar wij ontbijten wel met z’n tweeën, hoor,’ beslist Meryl.

‘Prima,’ reageert Carlo. ‘Dan zoeken Marjon en ik heel romantisch een eigen tafeltje op.’

07

We twijfelen even voordat we bij het aangegeven adres naar binnenstappen. Geen opvallende letters die het woord TATOOSHOP als het ware van de winkelruit afschreeuwen. Integendeel, dit gebouw presenteert zich als een betere kledingzaak en dat blijkt het inderdaad zo te zijn.

Aan de balie stel ik me voor als Werner Hirschfelder, waarop de employé opeens heel vriendelijk wordt.

‘Uw komst was al aangemeld. U hoort alle vier bij elkaar?’

Op mijn bevestigend antwoord, zegt hij: ‘Volgt u mij maar.’

We worden via een smalle trap naar boven geleid en komen daar inderdaad terecht in een ruimte die op een tattooshop lijkt. Op grote posters staan mannen en vrouwen afgebeeld met de meest prachtige kunstwerken op hun lichaam afgebeeld.

‘De tattoo-artiest komt u zo ophalen.’

Inderdaad worden wij binnen een minuut verwelkomd door een bijzondere man. Een kaal hoofd en onder zijn kin hangt een vlassige sik van ongeveer 60 centimeter. Uiteraard zijn zijn gezicht, hals en armen met allerlei figuren bedekt en aan piercings heeft hij evenmin gebrek.